

Arrest

nr. 226 213 van 17 september 2019
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. KNALLER
Louizalaan 114/27
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 juni 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. BUEKENHOUT, die loco advocaat R. KNALLER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 mei 2019 wordt verzoekster in onregelmatig verblijf aangetroffen.

Op dezelfde datum neemt de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten:
Naam: M.C.S.*

Voornaam: P Geboortedatum: xxx
Geboorteplaats: xxx
Nationaliteit: Brazilië
In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- *tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,*
- *tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Zaventem op 22/05/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

[x] 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Artikel 74/13

Betrokkene verklaart niet ziek te zijn. Zij verklaart 3 kinderen in België te hebben: een meisje van drie jaar, geboren in België en twee zonen, van 14 en van 18 jaar, die in Oudergem naar school gaan. Zij verklaart samen te wonen met een vriend in Sint- Stevens-Woluwe. Betrokkene legt geen verklaringen af omtrent de nationaliteit of de verblijfssituaties van haar vriend, noch geeft zij namen en geboortedata. Zij verklaart aan de politie dat zij met een advocaat bezig zou zijn een verblijfsaanvraag samen te stellen. Tot op heden heeft zij echter geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Betrokkene kan geen enkele van haar beweringen staven, en op grond van beweringen kan artikel 8 van EVRM niet geschonden worden. Aldus heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

[x] Artikel 74/14 §3, 1 °: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert reeds enige tijd in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van het voorzichtigheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: het VN Kinderrechtenverdrag) en van het evenredigheidsbeginsel. Verzoekster maakt ook gewag van een kennelijke beoordelingsfout.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“(…)

Terwijl dat, ten eerste artikel 20 van de wet van 19 januari 2012 die de gedeeltelijke omzetting van de Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven voorziet (hierna « Richtlijn 2005/115/EG »), artikel 74/13 heeft ingevoegd in de wet van 15 december 1980 welk het volgende stelt:

«Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.».

Dat hieruit volgt dat tegenpartij wettelijk verplicht is om rekening te houden met het belang van het kind (in onderhavig geval, de drie kinderen) om te voorkomen dat een beslissing zou genomen worden die het belang van het kind op een onevenredige en onredelijke manier zou schenden.

Dat in casu, de tegenpartij de informatie over de kinderen bekwam via het verhoor van verzoekster dat heeft plaatsgevonden bij de politie :

"Zij verklaart 3 kinderen in België te hebben: een meisje van driejaar, geboren in België en twee zonen, van 14 en van 18 jaar, die in Oudergem naar school gaan."

Dat deze gegevens opgenomen in de bestreden beslissing de enige opmerkingen zijn betreffende de kinderen;

Dat overeenkomstig artikel 74/13 de tegenpartij de redenen uiteen zou moeten zetten waaruit blijkt dat zij van oordeel is dat deze bestreden beslissing noch onevenredig noch onredelijk is ;

Dat in onderhavig geval, tegenpartij zich tevreden stelt om stereotypisch te besluiten dat:

«Aldus heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

Dat tegenpartij derhalve niet heeft uiteengezet hoe zij rekening heeft gehouden met de informatie betreffende de kinderen om tot het besluit te komen dat de bestreden beslissing hun belangen niet zou schaden, al zij het op een heel vage manier ;

Dat de bestreden beslissing het evenwicht niet bewijst tussen de gevolgen van de bestreden beslissing en hun belangen ;

Dat derhalve verzoekster niet over de mogelijkheid beschikt om de beweegredenen van de beslissing van de tegenpartij te verstaan, vermits de motivering beperkt werd tot één stereotypische formule;

Dat door verzoekster niet de mogelijkheid te laten om de motivering achter de beslissing te verstaan, de tegenpartij artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motiveringsplicht van administratieve beslissingen schendt, wat voldoende is om de bestreden beslissing te annuleren.

Dat overwegende dat indien de bestreden beslissing werkelijk geldig gemotiveerd zou zijn, quod non, vastgesteld dient te worden dat het volstaat voor tegenpartij om basis informatie met betrekking tot de kinderen op te sommen, om te bepalen dat zij artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 zou eerbiedigd hebben, wat een intellectuele schending zou zijn van de zin en het doel van dit artikel;

Terwijl dat, ten tweede, de bestreden beslissing kennelijk onevenredig en een schending is van het gezins en familieleven van verzoekster en het belang van haar drie kinderen.

Dat artikel 74/13 hierboven aangehaald stelt dat tegenpartij kan, in gevallen voorzien in artikel 7 alinea 1,1° van de wet van 15 december 1980 een bevel tot verlaten van het grondgebied afleveren aan een derde, maar dat deze mogelijkheid niet automatisch dient gebruikt te worden en in alle omstandigheden dient plaats te vinden.

Dat derhalve, de onregelmatigheid van de verblijfsvergunning niet op zich volstaat om een bevel tot verlaten van het grondgebied af te leveren, zonder ook de andere factoren in acht te nemen overeenkomstig artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (RvV, arrest n° 206 894 van 18 juli 2018).

Dat bijvoorbeeld dient rekening gehouden te worden met het belang van de kinderen in de zin van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 maar ook overeenkomstig artikel 8 EVRM, het recht op respect van het privé- en familieleven, en artikel 3 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de Rechten van het kind, ondertekend op 20 november 1989.

Dat in onderhavig geval, verzoekster benadrukt dat haar jongste dochter in België geboren werd en slechts 4 jaar oud is ;

Dat de twee oudste kinderen van 14 en 18 jaar naar België gekomen zijn als zij respectievelijk 4 en 10 jaar oud waren.

Dat zij het meeste van hun levensjaren, en de meest belangrijkste tijd van hun persoonlijke ontwikkeling in België hebben doorgebracht;

Dat zij hun onderwijs hebben gevolgd en nog steeds volgen in België :

Dat verzoekster verplichten om het grondgebied van het Rijk te verlaten, en dit zonder enige termijn, het ertoe zou leiden dat de hele familie van vandaag op morgen hun privéleven op het Belgisch grondgebied zou ontnomen worden, welk al 10 jaar bestaat.

Overwegende dat de kinderen, in één dag, hun bagage zullen moeten maken en hun lessen moeten stopzetten, hun vrienden en hun dagelijks leven achter zich laten...;

Dat indien verzoekster zou beslissen om het land alleen te verlaten, zij drie kinderen achter zich moet laten, die zich dagelijks zouden moeten behelpen, wat natuurlijk niet mogelijk is ;

Dat zo, verzoekster niet in de mogelijkheid zou verkeren om financieel de kosten van een dagelijks leven van de drie kinderen te dragen die alleen zouden achterblijven in België, en om tegelijkertijd haar eigen dagelijkse leven in Brazilië te financieren voor enkele maanden. Hierbij dienen ook nog is de kosten voor de reizen aan toegevoegd te worden.

Dat ene scheiding met haar kinderen, al zij het tijdelijk, kennelijk onevenredig zou zijn, zelf onmenselijk en ook tegen het belang van de kinderen zou zijn;

Dat de jongste zelfs maar 4 jaar oud is ;

Dat de beslissing menselijk en materieel onmogelijk is om uit te voeren door verzoekster, of zij nu alleen zou gaan of met haar kinderen.

Dat uit het voorafgaande blijkt dat de beslissing een duidelijke schending is van het hoger belang van de kinderen;

Dat daarenboven, de tegenpartij probeert om te bewijzen dat er geen schending van artikel 8 van EVRM kan zijn voor de volgende reden ;

"Betrokkene kan geen enkele van haar beweringen staven, en op grond van beweringen kan artikel 8 van EVRM niet geschonden worden"

Dat in werkelijkheid, het privé en familieleven van verzoekster niet uit deze motivering blijkt, en dat het integendeel, bewezen is dat tegenpartij geen rekening heeft gehouden met de realiteit of deze onderzocht heeft.

Dat de bestreden beslissing alle elementen verwerpt die met het privéleven of de familiale situatie van verzoekster, onder het voorwendsel dat zij geen informatie heeft bezorgd betreffende de persoon bij wie zij woont.

Dat deze motivering nochtans geen enkel verband heeft met artikel 8 van EVRM, zodat de tegenpartij de afwezigheid van schending van dit artikel niet geldig gemotiveerd heeft.

Dat de tegenpartij dus een beslissing heeft genomen die niet toestaat aan verzoekster om te verstaan wat de motivering is achter de beslissing tegen haar genomen.

Dat een zorgvuldig nazicht van haar dossier, zelfs oppervlakkig, toegelaten had aan tegenpartij om tot het besluit te komen dat de persoonlijke en familiale situatie van verzoekster niet verenigbaar zijn met het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat " het toekomt aan de administratieve autoriteit om, alvorens haar beslissing te nemen, een zo grondig mogelijk onderzoek te doen van de zaak, in functie van de omstandigheden waar van zijn kennis heeft, of zou kennis van moeten hebben" (RvV, arrest n° 167.612 van 13 mei 2016).

Dat in casu, de tegenpartij een beslissing heeft genomen, in één dag lijkt het, zelfs in slecht maar enkele uren, zijnde de tijd dat verzoekster in de politiepost bevond.

Dat deze omstandigheden volstaan om zwaar in twijfel te trekken dat tegenpartij alle elementen in het dossier zorgvuldig is nagegaan alvorens haar beslissing te nemen.

Dat verzoekster en haar drie kinderen een familiaal leven hebben in de zin van artikel 8 van het Verdrag;

Dat een schending van hun recht in de zin van het voorgaand artikel door niets gerechtvaardigd werd door de tegenpartij, die slechts zich ertoe beperkt om een voorwendsel te gebruiken die geen enkel verband heeft met de inhoud van dit artikel (de identiteit van de persoon bij wie verzoekster verblijft).

Dat gelet op het voorgaande, verzoekster dient de bescherming te bekomen van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, welk het recht op respect voor privé en familieleven voorziet in de volgende bewoording:

"Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. "

Dat verzoekster meerdere affectieve en langdurige relaties heeft opgebouwd in België, land dat voor haar haar enige "thuis" is.

Dat inmening door de Staat in de uitoefening van dit recht niet toegelaten is, slechts heel beperkt, overeenkomstig artikel 8. Al. 2 welk stelt dat: "

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dat het criterium van belang opgelegd door de tekst niet aanwezig is onderhavig geval.

Dat de motieven aangehaald door de tegenpartij als gevolg hebben dat verzoekster het grondgebied zal dienen te verlaten, en dit een onbetwistbare inmening is van de tegenpartij in haar privé en familieleven.

Dat zoals uiteengezet hierboven, in het geval dat zij terug zou keren naar haar land, verzoekster niet zou kunnen vergezeld worden door haar kinderen, de jongste nog zelfs te jong voor zulke reis, en de twee andere ingeschreven op school, die allen nog de aanwezigheid van hun moeder nodig hebben.

Dat verzoekster zich derhalve zou zien gescheiden worden van haar kinderen, wat onmenselijk is en onevenredig, deze zelfde redenering kan toegepast worden op de kinderen.

Dat de bestreden beslissing wel degelijk een inmenging is die onevenredig is en niet nodig in haar privé en familie leven, zonder dat tegenpartij aantoont dat de verwijdering nodig is volgens artikel 8 van het EVRM, zijnde in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat het opleggen van haar terugkeer naar haar oorspronkelijk land tot gevolg heeft dat haar privé en familiaal leven zou vernietigd worden.

Dat daarenboven rechtspraak van de Raad van State stelt dat dat: " wanneer een vreemdeling familiale, persoonlijke en sociale banden in het land van aankomst heeft en dat niet vaststaat dat de vreemdeling zulke banden heeft in een ander land, de tegenpartij dient, zodat het bevel om het grondgebied te verlaten geldig beschouwd kan worden. duidelijk en omstandig dient te omschrijven hoe zij het evenwicht van de belangen heeft afgewogen, en dit gelet op het sociaal belang dat dient gehecht te worden tussen de eerbiediging van het privé en familiale leven en de wettelijke doelen uiteengezet in artikel 8 paragraaf 2 ; dat zulks in het bijzonder dient het geval te zijn wanneer uit het dossier blijkt dat er elementen zijn die een reïntegratie van de betrokkene in de maatschappij van het land van zijn aankomst kan bevorderen" (RvS n° 105.428 va, 9 april 2002).

Dat bovendien rechtspraak stelt dat: « het niet uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat tegenpartij geldig kon besluiten, zonder een kennelijke beoordelingsfout te maken, dat de persoonlijke en familiale belangen van verzoekster niet belangrijker konden zijn dan de noodzaak om haar van het grondgebied te verwijderen » (RvS n° 100.587 van 7 november 2001, RDE, 2001, p. 704).

Dat het criterium van noodzaak oplegt dat de inmenging van tegenpartij in het het privéleven zou evenredig zijn met het beoogde doel.

Dat artikel 8 van het Verdrag de inmenging van de staat toelaat maar slechts in bepaalde gevallen strikt vastgelegd in de tweede paragraaf van dit artikel " « [...] De genomen beslissing, die beweerd dat er geen familiaal leven is van verzoekster, laat na om een evenredigheidsonderzoek te doen van de inmenging veroorzaakt door de genomen beslissing, en is een schending van artikel 8 van het Verdrag in haar motivering"

Dat in dit opzicht de Raad van State reeds geoordeeld heeft dat " Dat wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten is, geen beslissing is die geen juridische gevolgen heeft, en dat de vreemdeling aan wie deze bestemd is, wel degelijk dient het België te verlaten, dient verzoekende partij ervoor te zorgen dat deze beslissing geen schending is van de grondrechten van de vreemdeling voor alvorens deze te nemen, en niet allen wanneer er een gedwongen tenuitvoerlegging is van deze beslissing door een verwijderingsmaatregel" (RvS., arrest n°231.443 van 4 juni 2015).

Dat de motivering waarop tegenpartij zich beroept het evenredigheidsbeginsel niet eerbiedigd waaraan zij gehouden is ;

Dat het daarenboven de rechtspraak van de Raad van State hierboven aangehaald duidelijk stelt dat het bestuur in een uitvoerige en omschreven manier dient uiteen te zetten hoe zij de belangen afweegt;

Dat in onderhavig geval, de tegenpartij niet uitvoerig uiteenzet hoe zij deze belangen heeft afgewogen, zodat zij het beginsel van zorgvuldigheid heeft geschonden, dat opgelegd wordt aan al behoorlijk bestuur en dat in ieder geval, derhalve, de redenering ontoereikend is.

Dat hierdoor, zij ook artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motiveringsplicht van administratieve beslissingen schendt.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat iedere macht die een verwijderingsmaatregel oplegt, dient rekening te houden met alle omstandigheden van de zaak waarvan die ter kennis gebracht werden, op moment dat zij beslist;

Dat zij dient over te gaan tot een volledig, zorgvuldig, trouw en ernstig onderzoek, van alle pertinente elementen die aan haar worden voorgelegd.

Dat " het aan de administratieve autoriteit toebehoort om, alvorens een beslissing te nemen, een zo grondig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak, in functie van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft, of zou moeten kennis van hebben" (RvV, arrest n° 167.612 van 13 mei 2016).

Dat de tegenpartij, die een verplichting heeft om een nauwkeurig onderzoek te voeren, niet als behoorlijk bestuur heeft gehandeld en nalatig was in haar zorgvuldigheid;

Dat echter, de bestreden beslissing ipso facto de gezinseenheid opbreekt, of onrechtstreeks als bijgevolg heeft dat de kinderen, met inbegrip van het kind geboren in België ook verwijderd worden, en dit zodat de gezinseenheid kan blijven bestaan.

Dat dient vastgesteld worden dat de inmenging die veroorzaakt wordt door de genomen beslissing onevenredig in vergelijking met de belangen van de Belgische maatschappij om haar migratieflux te beheren.

Dat immers, het voordeel van tegenpartij buitensporig is tegenover de schade veroorzaakt aan verzoekster;

Dat de beslissing het evenredigheidsbeginsel schendt;

Dat minstens dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing niet genomen wordt door een afweging, zodat artikel 8 van het EVRM en het International Verdrag inzake de Rechten van het Kind geschonden werden.

Dat de bestreden beslissing als onwettig dient beschouwd te worden.

Dat tegenpartij het beginsel van behoorlijk bestuur heeft miskend waarbij de administratieve autoriteit dient een beslissing te nemen rekeninghoudende met alle pertinenten feiten van de zaak.

Dat zij ook een kennelijke beoordelingsfout gemaakt heeft en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motiveringsplicht van administratieve beslissingen heeft geschonden;

Dat de bestreden beslissing tegenstrijdigheden bevat en tekortkomingen in de zaak en haar motieven.

Dat derhalve, tegenpartij, door de bestreden beslissing te nemen, artikel 8 van het EVRM schendt, evenals artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motiveringsplicht van administratieve beslissingen, het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, en een kennelijke beoordelingsfout maakt, naast het feit dat de motivering ontoereikend is, wat een schending is van het beginsel van behoorlijk bestuur volgens welk zij dient rekening te houden met alle elementen van de zaak.

Dat de beslissing op deze grond dient geannuleerd te worden."

2.2. Samengevat, betoogt verzoekster dat zij drie kinderen heeft in België, dat de verwerende partij op de hoogte was van deze informatie maar dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat zij rekening heeft gehouden met deze informatie, het belang van de kinderen en haar privé- en gezinsleven. Zij meent tevens dat de verwerende partij niet uiteenzet waarom de betreden beslissing onevenredig noch onredelijk is.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten en daaromtrent een afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind en met de gezondheidstoestand, vormt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen

belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Van een schending van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster voor het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord door de lokale politie op 22 mei 2019. In het administratief rapport, dezelfde dag opgesteld, kan worden gelezen:

- verzoekster verklaart spontaan illegaal in België te verblijven;
- zij is niet ingeschreven in het rijksregister;
- verzoekster is bezig met een advocaat om haar verblijf in orde te maken, de identiteit van de advocaat is onbekend, verzoekster wil dit niet meedelen;
- verzoekster verklaart drie kinderen te hebben en met een vriend samen te wonen, maar wil niet meedelen waar ze verblijft en met wie;
- deze drie kinderen betreffen volgens verzoekster een meisje van drie jaar in België geboren en twee zonen van veertien en achttien jaar die in Oudergem naar school gaan.

2.5. De bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt gemotiveerd dat verzoekster niet in het bezit was van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van haar arrestatie. Dit wordt niet betwist door verzoekster.

2.6. Wat betreft de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing vermeld: *“Zij verklaart 3 kinderen in België te hebben: een meisje van drie jaar, geboren in België en twee zonen, van 14 en van 18 jaar, die in Oudergem naar school gaan. Zij verklaart samen te wonen met een vriend in Sint-Stevens-Woluwe.”*

Tevens wordt op basis van verzoeksters verklaringen in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoekster *“geen verklaringen afflegt] omtrent de nationaliteit of de verblijfssituaties van haar vriend, noch geeft zij namen en geboortedata”* en dat *“tot op heden (...) zij echter geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie [heeft] ingediend bij de bevoegde overheid”*.

De verwerende partij concludeert vervolgens dat verzoekster *“geen enkele van haar beweringen [kan] staven”* en besluit dat *“op grond van beweringen (...) artikel 8 van het EVRM niet geschonden [kan] worden”* en dat *“aldus (...) rekening [werd] gehouden met de bepalingen van artikel 74/13”*.

Gelet op voorgaande, blijkt dat de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd voorzien van een zeer specifieke motivering die op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing kan worden gelezen. Deze specifieke motivering is omstandiger dan verzoekster voorhoudt en niet stereotiep aangezien de verwerende partij is ingegaan op de concrete verklaringen van verzoekster omtrent haar situatie.

De Raad is in het licht van de elementen van de zaak van oordeel dat het bestreden bevel op afdoende wijze is gemotiveerd. De motivering inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

2.7. Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen.

Immers, het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet dat een autonoom begrip is en onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De bevindingen dat verzoekster geen verklaringen heeft afgelegd omtrent de nationaliteit of de verblijfssituaties van haar vriend, noch namen en geboortedata heeft opgegeven en dat zij tot op heden geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie heeft ingediend bij de bevoegde overheid, worden door verzoekster niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

Verzoekster had de mogelijkheid om meer inlichtingen te verschaffen over het door haar voorgehouden gezinsleven maar heeft dit niet gedaan. Integendeel, uit het administratief rapport blijkt dat zij weigerde om, buiten de verklaring dat zij een vriend en drie kinderen heeft, meer gegevens te verstrekken.

Gelet op het summiere karakter van verzoeksters verklaringen, kon de verwerende partij hieruit terecht concluderen dat verzoekster geen enkele van haar beweringen kan staven.

Waar verzoekster meent dat er geen zorgvuldig nazicht is geweest van haar dossier, wijst de Raad erop dat voorafgaand aan haar arrestatie op 22 mei 2019 bij verwerende partij geen administratief dossier over verzoekster bestond aangezien zij nog geen verblijfsaanvraag had ingediend, niet in het rijksregister is ingeschreven en zij zich bovendien niet bij de gemeente van haar verblijfplaats had aangemeld zoals vereist bij artikel 5 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij was dan ook niet op de hoogte van haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied.

Waar zij aanklaagt dat de bestreden beslissing in enkele uren werd genomen, merkt de Raad op dat verzoekster ook na het nemen van de bestreden beslissing de verwerende partij geen concrete inlichtingen en bewijsstukken heeft verschaft die het bestaan van haar voorgehouden drie kinderen, haar vriend en haar gezinsleven aantonen.

In haar verzoekschrift deelt verzoekster heden de namen en geboortedata van de voorgehouden kinderen wel mee, maar legt zij geen bewijsstukken voor die toelaten het werkelijke bestaan van deze voorgehouden kinderen te verifiëren.

In deze stand van zaken zijn er dan ook geen bewijselementen die verzoeksters beweringen over haar voorgehouden kinderen en vriend staven. Zij legt niet het minste bewijs voor van het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij in deze onzorgvuldig heeft gehandeld, noch wordt een kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Verzoekster toont dan ook niet aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te houden met enig beschermenswaardig gezinsleven, laat staan dat daarover enige belangenafweging moest plaats hebben, in het bijzonder wat betreft het hogere belang van het kind. De verwerende partij kon terecht stellen dat "*op grond van beweringen (...) artikel 8 van het EVRM niet geschonden [kan] worden*".

Verzoekster kan zich bij gebrek aan een beschermenswaardig gezinsleven evenmin beroepen op enige positieve verplichting in hoofde van verwerende partij die uit artikel 8 van het EVRM zou voortvloeien.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, het VN Kinderrechtenverdrag en het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

2.8. Het enig middel is niet gegrond en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES